

[L. D. Rasmussen.]

mindelige Berigelsesforbrydelser forstaaer man jo dog Forbrydelser, ved hvilke Forbryderen beriger sig paa sin Næstes Bekostning uden hans Vidende og Villie. Betleren beriger sig vel ogsaa paa sin Næstes Bekostning, men med hans Vidende og helt eller delvis med hans Villie.

Derfor bør der ogsaa som i Forslaget gøres en Forskel paa Betleri og almindelige Berigelsesforbrydelser. Derimod ikke, hvis Betleren tidligere har været straffet for andre Lovovertrædelser eller tidligere har været straffet tre Gange for Betleri, saaledes at Lovovertræderen derigennem i Virkeligheden har vist en vis Tendens til Vanemæssighed eller til at drive Betleri erhvervsmæssigt. Denne Tanke er knæsat ved Ændringsforslaget under Nr. 57.

De øvrige Mindretalsændringer, som endnu ikke er berørt, skal jeg selvfølgelig ikke inklude mig paa at berøre nu. Jeg maa jo først høre Motiveringerne fra de paagældende Mindretal, forinden der kan knyttes Bemærkninger dertil. Derfor skal jeg indskrænke mig til de Bemærkninger, jeg her har gjort, og tillade mig at anbefale de af hele Udvalget og af dettes Flertal stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

Jesper Simonsen: Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har omtalt de Ændringsforslag, som er stillet af Flertallet indenfor Udvalget, Flertallet bestaaende af Socialdemokratiet og det radikale Venstre, for Straffelovens almindelige Dels Vedkommende. Jeg skal tillade mig paa samme Flertals Vegne nu at gøre nogle Bemærkninger om de Ændringsforslag, som er stillet til den specielle Del.

Men før jeg gaar over til dette, vil jeg gerne, foranlediget ved de Udtalelser, som Udvalgets ærede Formand har fremsat i Dag, gøre et Par Bemærkninger, der knytter sig til den almindelige Del. For det første drejer det sig om Forslagets § 16, Tilregnelighedsbestemmelsen. Der har Flertallet stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at man i Stedet for at sætte Tilregneligheden som det Maal for sjæelig Normalitet, der skal være til Stede for overhovedet at være strafbar, har taget et andet Kriterium, nemlig dette, at Personen skønnes at være egnet til Paavirkning gennem Straf.

Det er jo imidlertid ikke saaledes at forstaa, at det kommer an paa, om Personen efter det foreliggende kan antages at ville reagere saadan paa den Straf, der kan idømmes ham, at han af den Grund skulde

afholde sig fra Forbrydelser for Fremtiden; men det drejer sig om, at der hos Personen er til Stede visse varige Abnormiteter ved hans sjælelige Tilstand, som gør ham uegnet til Paavirkning gennem Straf. At Personen er blevet, hvad man praktisk kalder, en uforbederlig Forbryder, er altsaa ikke tilstrækkeligt til, at han falder ind under § 16.

Den første Betingelse for, at Personen overhovedet kan blive straffri i Henhold til Paragraffen, saaledes som den foreslaas affattet af Flertallet, er, at der er til Stede hos ham en Sindssygdom, Aandssvagthed eller anden varigere mangelfuld Sjælestilstand. Det skal for det første være bragt paa det rene, at saadanne Forhold er til Stede, og dernæst skal det skønnes, at disse Forhold er af en saadan Karakter, at han ikke kan antages egnet til Paavirkning gennem Straf. Dette er Betingelsen for at kunne blive straffri i Henhold til denne Bestemmelse.

Naar Flertallet har ønsket at opstille dette almindelige Mindstemaal i sjæelig Henseende, som Personen skal opfylde for at kunne straffes paa den Maade, er det ud fra den principielle Opfattelse, at Straffen er en praktisk Foranstaltning fra Samfundets Side med det Formaal at afværge visse Handlingers Foretagelse, og vil man naa dette Maal, maa man i hvert forekommende Tilfælde bedømme Sagen og Personen ud fra de i det konkrete Tilfælde foreliggende Omstændigheder.

Derfor ønsker vi ved Paragraffens Formulering netop at pege paa dette, at det, det kommer an paa, er, om det Formaal, man forfølger med Straffen, kan antages at kunne opnaas ved en Strafbehandling af den paagældende Person, og kan det ikke antages, har Straffen intet praktisk Formaal i det forekommende Tilfælde; thi at straffe en Person, om hvem det maa antages, at han ikke kan paavirkes gennem Straffen, og derefter løslade ham og altsaa udsætte Samfundet igen for den Risiko, som er forbundet med Personens fri Færden i Samfundet, vilde jo være irrationelt og hensigtsløst. Derfor maa man opstille Kriteriet paa den Maade, og saa kan man anvende andre Foranstaltninger overfor de Personer, som bliver straffri efter dette Kriterium, og som alligevel er saa farlige, at man ikke kan overlade dem til fri Færden i Samfundet.

Den ærede Formand for Udvalget nævnte ogsaa, at der skulde være noget irrationelt i, at en momentan Sindssygdom hos Personen paa den Tid, han begik sin straf-